

הארץ המתוקה

פעם הגיע לבני ברק רב בשם רמי בר יחזקאל. שעה ארפה טיל רבי רמי בשדות, מפזם מנגינות יפות, חושב על יפי הבריאה וכמה נפלאה היא ארץ ישראל שהוא מטיל בה להנאתו. לפתע ראה מתחת לעץ תאנה כמה עזים אוכלות עשב. דבש התאנים נטף מהעץ, והחלב מהעטינים של העזים טפף. התפעל רמי בר יחזקאל מאד ואמר: "עכשו אני מבין את פרוש הפסוק 'ארץ זבת חלב ודבש'. הדבש של הפרות מתערבב ונמהל בחלב של הבהמות. איזה יפי. כמה יפה היא ארץ ישראל."

עבר שם רבי יעקב בן דוסתאי ואמר לרמי בר יחזקאל: "רמי, רמי – זה ארץ זבת חלב ודבש זה? שתי עזים וכמה תאנים? נו, באמת, אל תצחיק אותי. פעם לפנות בקר הלכתי מלוד ועד בקעת אבנו מרחק של תמשה קילומטרים לפחות, והדבש מלא את כל הדרך והגיע לי עד לקרסלים. זה נקרא ארץ זבת חלב ודבש. זאת ארץ ישראל הטובה והנפה שלנו."

עבר שם ריש לקיש, עוד חכם שחי באותה תקופה, ואמר: "בן דוסתאי, בן דוסתאי – זה ארץ זבת חלב ודבש זה? כמה קילומטרים של דבש שמגיע עד לקרסלים? נו, באמת, אל תצחיק אותי. אני הלכתי פעם לצפורי בגליל וראיתי שם דבש על כל האדמה בשטח של עשרים קילומטר ארוך ועשרים קילומטר רחב. רק דבש. אתה מבין? זאת ארץ זבת חלב ודבש. זה מה שאני קורא לו ארץ ישראל המתוקה."

עבר שם רבה בר בר חנה ואמר: "ריש לקיש, ריש לקיש – זה ארץ זבת חלב ודבש זה? עשרים קילומטר על עשרים קילומטר מספנים בגליל? נו, באמת, אל תצחיק אותי. אני הלכתי פעם וראיתי דבש מכסה את כל האדמה של כל ארץ ישראל. דבר פנה לא ראיתם בחיים שלכם. הכל דבש שהגיע לי עד לברכים והמשיך לעלות ולעלות, ואם לא הייתי רץ מהר בטח הייתי טובע. זה נקרא ארץ זבת חלב ודבש, זה. זאת ארץ ישראל כמו שאני אוהב. כל הארץ דבש, לא להאמין..."

פתאם הגיע עוד רב אחר, אבל רמי בר יחזקאל ויעקב בן דוסתאי, ריש לקיש ורבה בר בר חנה אמרו לו: "עשה טובה, אנחנו כבר יודעים מה אתה רוצה להגיד, ושלא נצחיק אותך וכל זה. תרצה אולי לטעם קצת מהדבש של התאנה פה?"

"חבל", אמר האישי, "דווקא רציתי לספר לכם משהו שעוד לא שמעתם בחיים שלכם..." אבל החכמים השתיקו אותו: "שמענו, שמענו כבר הכל והבנו את הענין." ישבו כלם מתחת לעץ, לטפו את העזים, אכלו תאנים ונהנו מכל רגע.